

LUCY MAUD MONTGOMERY

*Druhá kronika
Cvanlea*

Anne Shirleyová podľa ilustrácie Georgea Forta Gibbsa z prvého vydania *Anne of Avonlea*

LUCY MAUD MONTGOMERY

Druhá kronika Avonlea

Lucy Maud Montgomery

*Further Chronicles of Avonlea which have to do with many personalities and events
in and about Avonlea, the Home of the Heroine of Green Gables*

First Impression 1920

Boston, The Page Company

Slovak edition © Beáta Mihalkovičová, Modra, 2022

Translation © Beáta Mihalkovičová, 2022

Illustrations © Jana Krištofik Lepejová, 2022

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukováná ani šírená v akejkoľvek forme alebo akýmikoľvek prostriedkami bez predchádzajúceho písomného súhlasu prekladateľky.

ISBN 978-80-570-4156-6

OBSAH

1. Perzská mačka tety Cynthia	7
2. Zhmotnený Cecil	23
3. Dcéra svojho otca	37
4. Janino bábätko	59
5. Prelud dieťaťa	73
6. Neschopný brat	85
7. Hester sa vráti	99
8. Hnedý zošitok slečny Emily	111
9. Typická Sara	119
10. Syn svojej matky	133
11. Betty a výchova	151
12. Obetavá	171
13. Prípád svedomia Davida Bella	195
14. Iba obyčajný chlapík	209
15. Tannis z Flats	219
Poznámka prekladateľky	237

1.

PERZSKÁ MAČKA TETY CYNTHIE

Max to zviera, ak ho niekto spomenul, zakaždým pochválil, a ani ja nepopieram, že napokon všetko vypáľilo dobre. No keď si spomeniem, koľko úzkosti sme si s Ismay kvôli tej odpornej mačke užili, rozhodne sa mi ako prvá nevynorí v myšli pochvala.

Nikdy som nemala mačky rada, hoci uznávam, že ak sa človeku nepletú pod nohy, sú celkom fajn. Pokojne znesiem vznešenú starú matrónu, ktorá sa o seba stará sama a aj svetu je nejako užitočná. Ale Ismay mačky neznáša a vždy neznášala.

Teta Cynthia ich naopak zbožňovala a nikdy nedokázala pochopiť, že ich niekto nemá rád. Pevne verila, že ja a Ismay ich v hĺbke srdca v skutočnosti ľúbime, iba by sme to kvôli akýmisi čudným povahovým črtám nepriznali, radšej budeme vytrvalo tvrdiť, že to tak nie je.

Najodpornejšia zo všetkých mačiek mi bola biela perzská mačka tety Cynthia. A vždy sme tušili, a napokon sa to aj skutočne ukázalo, že samotná teta hľadá na to zviera skôr hrdo než s láskou. Dobrá, obyčajná mačka by sa jej zišla desaťkrát väčšmi než tá rozmaznaná kráska. No perzská mačka s písaným rodokmeňom a trhovou cenou sto dolárov poštekľila pýchu tety Cynthia natoľko, až presvedčila sama seba, že to zviera je naozaj jej najväčší poklad.

Ešte ako mača jej ju až z Perzie* priviezol synovec jedného misiónára, a domácnosť tety Cynthia nasledujúce tri roky nerobila nič iné,

* Dnešný Irán.

len rukami-nohami obskakovala tú mačku. Mala snehobiely kožuch so sivomodrou škvrnou na konci chvosta a modré oči, bola hluchá a precitlivená. Teta Cynthia sa stále bála, aby neprechladla a neumrela. S Ismay sme si často želali, aby sa tak stalo – tak veľmi nás unavilo dokola počúvať o nej a jej vrtochoch. Ale tete Cynthii sme to neprezradili. Pravdepodobne by s nami už nikdy neprehovorila, nebolo by teda múdre tetu Cynthiu uraziť. Ak máte tetu bez záväzkov s tučným bankovým kontom, najlepšie je s ňou vychádzať dobre, ak sa to dá. A okrem toho sme mali tetu Cynthiu veľmi rady – z času na čas. Patrila totiž k tým protivným ľuďom, čo do vás rýpu a hľadajú na vás chyby, až kým nie ste presvedčení, že máte právo ich nenávidieť, no potom obrátia a urobia pre vás niečo skutočne pekné a láskavé, až ste nútení ich namiesto toho oddane ľúbiť.

Preto sme poddajne počúvali jej reči o Fatime – tá mačka sa totiž volala Fatima –, a ak bolo od nás nepekné, že sme si želali jej smrť, teda smrť tej mačky, neskôr sa nám za to ušiel náležitý trest.

V jeden novembrový deň priplachtila teta Cynthia do Spencervalu. V skutočnosti sa doviezla na faetone,* ťahanom tučným sivým poníkom, ale teta Cynthia mala dar vyvolať dojem plnoplachetnice,** ktorá sa statočne nesie v priaznivom vetre.

Ten deň bol pre nás čierny úplne celý. Nič nebežalo, ako malo. Ismay si vyliala masť na zamatový kabát, ja som si nakrivo vystrihla novú blúzku, pec v kuchyni dymila a prekysol nám chlieb. Akoby to ešte nestačilo, HulDAH Jane Keysonovú, našu starú, spoľahlivú a lojálnu rodinnú pestúнку a kuchárku, a zvyčajne hlavnú šéfkku, postihlo to, čomu hovorila „neuralgia“ v ramene, a hoci HulDAH Jane bola tá

* Menší otvorený štvorkolesový koč, zvyčajne ťahaný poníkmi.

** Loď s tromi alebo viacerými sťažňami s mnohými plachtami, ktoré spustené pokrývajú takmer celý priestor nad palubou lode.

najlepšia stará osôbka, aká kedy chodila po svete, keď dostala „neuralgiu“, všetci, čo boli v dome, sa snažili čo najrýchlejšie jej uľaviť, a ak sa im to nepodarilo, cítili sa asi podobne ako svätý Vavrinec na rošte.*

A ako vrchol toho všetkého nás prišla teta Cynthia o niečo požiadať.

„Prepána,“ zvolala a potaľovala nosom, „necítim dym? Dievčatá, zle sa staráte o sporák. Mne nikdy nedymí. Ale čo môže človek čakať, keď sa dve dievčatá pokúšajú viesť domácnosť samy bez mužskej ruky!“

„Darí sa nám to veľmi dobre aj bez muža,“ odvrkla som povýšene. Max u nás nebol už celé štyri dni, a hoci po ňom nikto osobitne netúžil, musela som sa čudovať, prečo nechodí. „Muži sú pliaga.“

„Tuším sa rada takto pretvaruješ,“ povedala teta Cynthia poburujúco. „Len aby si vedela: v skutočnosti si žiadna žena nič také nemyslí. Podľa mňa ani tá pekná Anne Shirleyová, čo je na návšteve u Elly Kimballovej. Videla som ju dnes popoludní na prechádzke s doktorom Irvingom. Vyzerali, že sú so spoločnosťou toho druhého spokojní. Ak budeš takto márne čakať aj ďalej, Sue, Max sa ti prešmykne pomedzi prsty.“

Ozaj veľmi taktne vyčítať toto *mne*, čo Maxa Irvinga odmietla už toľkokrát, že som to prestala počítať! Zúrila som, a tak som sa na tetu, čo ma privádzala do šialenstva, len premilo usmiala.

„Veľmi vtípné, drahá teta,“ odvetila som lúbežne. „Hovoríš, akoby som Maxa chcela.“

„Veď aj chceš,“ trvala na svojom teta Cynthia.

„Ak ho chcem, prečo som ho teda už toľkokrát odmietla?“ spýtala som sa s úsmevom. Teta Cynthia to vedela až pridobre. Max jej to zakaždým prezradil.

* Svätý Vavrinec (225 – 258), kňaz, ktorý sa vzoprel rozkazu rímskeho cisára Valeriána, aby mu odovzdal všetok cirkevný majetok, a namiesto toho ho rozdal chudobným. Za to ho odsúdili na smrť na rozžeravenom rošte. Podľa tradície sa cisárovi aj pri mučeníckej smrti vysmial tým, že ho požiadal, aby ho obrátil na druhý bok, lebo jeden už má spálený.

„Ktovie?“ odvetila teta Cynthia. „Ale ak to budeš robiť pričasto, jedného dňa zistíš, že ťa vzal za slovo. Na tej Anne Shirleyovej je čosi mimoriadne fascinujúce.“

„Veru je,“ prikývla som. „Má tie najkrajšie oči, aké som kedy videla. To by bola manželka pre Maxa ako stvorená a dúfam, že si ju aj vezme.“

„Hm,“ zareagovala teta Cynthia. „Dobre, už z teba nebudem ťahať tieto klamstvá. A neprišla som sem v tomto vetre, aby som ťa priviedla k rozumu, pokiaľ ide o Maxa. Odchádzam na dva mesiace do Halifaxu a chcem, aby si sa mi postarala o Fatimu, kým budem preč.“

„O Fatimu?!“ zvolala som.

„Áno. Na služobníctvo sa neodvážim spoľahnúť. Nezabudni jej vždy zohriať mlieko predtým, než jej ho naleješ do misky, a za žiadnych okolností ju nepusť von.“

S Ismay sme na seba pozreli. Vedeli sme, že sa tomu nevyhneme. Keby som aj prejavila čo len náznak neochoty, teta Cynthia by to pripísala tomu, že ma podráždila rečami o Maxovi, a ešte väčšmi by mi tým pílila uši po celé roky. Ale odvážila som sa aspoň spýtať:

„A čo ak sa jej niečo stane, keď budeš preč?“

„Aby sme tomu predišli, nechám ju u vás,“ odvetila teta Cynthia. „Jednoducho nesmiete dopustiť, aby sa jej niečo stalo. Urobí vám dobre, keď budete mať trochu zodpovednosti. A budete mať príležitosť všimnúť si, aká je Fatima v skutočnosti obdivuhodné stvorenie. Dobre, dohodnuté. Zajtra ju pošlem.“

„Môžeš sa starať o tú strašnú beštiu Fatimu sama,“ povedala Ismay, len čo sa za tetou Cynthiau zavreli dvere. „Ja sa jej nedotknem ani dreveným metrom. Nemala si sľubovať, že si ju vezmeme.“

„Sľúbila som jej, že si ju vezmeme?“ spýtala som sa nahnevane. „Teta Cynthia to považovala za samozrejmosť. A vieš rovnako dobre ako ja, že sme nemohli odmietnuť. Načo teda hundreš?“

„Ak sa jej niečo stane, teta Cynthia bude tvrdiť, že za to môžeme my,“ povedala Ismay roztrpčene.

„Myslíš, že je Anne Shirleyová naozaj zasnúbená s Gilbertom Blythom?“ vyzvedala som.

„Počula som, že je,“ odvetila Ismay neprítomne. „Krími sa aj niečím iným než mliekom? Mohli by sme jej dať aj myš?“

„Ó, hádam áno. Ale myslíš, že sa Max naozaj do nej zalúbil?“

„Tuším áno. To by bola pre teba úľava!“

„Ó, pravdaže,“ odvetila som s ľadovým chladom. „Anne Shirleyová alebo Anne hocijaká je u Maxa dokonale vítaná, ak ho len chce. *Ja* ho teda rozhodne nechcem. Ismay Meadová, ak tá pec neprestane čmudiť, vyskočím z kože. Toto je príšerný deň. Neznášam tú potvoru!“

„Ó, nemala by si tak hovoriť, keď ju ani nepoznáš,“ napomínala ma Ismay. „Všetci vravia, že Anne Shirleyová je milá...“

„Hovorila som o Fatime!“ zvolala som zúrivo.

„Ó!“ zareagovala Ismay.

Ismay sa z času na čas prejavuje ako hlupaňa. Pomyslela som si, že tón, akým vyslovila to „Ó,“ bol neospravedliteľne hlúpy.

Fatima dorazila na druhý deň. Priniesol ju Max v obalenom košíku, obrúbenom karmínovočerveným saténom. Max mal rád mačky a tetu Cynthia. Vysvetlil nám, ako sa máme o Fatimu starať, a keď Ismay vyšla z izby – Ismay zakaždým vyšla z izby, keď som potrebovala, aby zostala –, znovu ma požiadal o ruku. Pravdaže som ako zvyčajne povedala nie, no veľmi ma to potešilo. Max ma už žiadal o ruku každé dva mesiace dva roky. Občas, ako v tomto prípade, vydržal tri mesiace, a vtedy som sa zamýšľala nad tým, čo sa deje. Teraz som teda usúdila, že sa v skutočnosti o Anne Shirleyovú nezaujímam, a uľavilo sa mi. Nechcela som sa za Maxa vydať, ale bolo príjemné a hodilo sa mi, keď sa motal okolo nás, a keby si ho ulovilo iné dievča, veľmi by nám chýbal. Bol nesmierne užitočný a zakaždým pre nás ochotne urobil hocičo: pribil

nám šindel na strechu, odviezol nás do mesta, natiahol koberec – skrátka, bol mimoriadne vítaná pomoc vo všetkých starostiach.

Keď som tentoraz hovorila nie, priam som naňho žiarila. Max začal počítať na prstoch. Dostal sa po ôsmy, pokrútil hlavou a začal znovu.

„Čo to počítaš?“ spýtala som sa.

„Pokúšam sa zrátať, koľkokrát som ťa už požiadal o ruku,“ odvetil. „Ale nepamätám sa, či som ťa požiadal o ruku aj v ten deň, čo sme kopali záhradu, alebo nie. Ak áno, potom to už je...“

„Nie, vtedy si ma nepožiadala,“ skočila som mu do reči.

„Dobre, takže to je jedenásť,“ povedal Max zamyslene. „Dost blízko k hranici, však? Moja mužská hrdosť mi nedovolí požiadať dievča o ruku viac než dvanásťkrát. Takže nabudúce to už bude naposledy, Sue, miláčik.“

„Ó,“ zareagovala som trochu energicky. Zabudla som sa rozčúliť, že ma nazval miláčikom. Pýtala som sa sama seba, či to bude veľká nuda, keď ma Max prestane žiadať o ruku. Bolo to moje jediné vzrušenie. Ale, pravdaže, tak by to bolo najlepšie, nemôže v tom predsa pokračovať donekonečna. A tak, aby som pôvabne zmenila tému, akoby mimochodom som sa ho spýtala, aká je slečna Shirleyová.

„Lúbezné dievča,“ odvetil Max. „Vieš, že som vždy obdivoval sivooké dievčatá s krásnymi Tizianovými vlasmi.“*

Ja som tmavovláska a mám hnedé oči. V tej chvíli som Maxa neznášala. Vstala som a vyhlásila, že idem Fatime vziať mlieko.

V kuchyni som našla nazlostenu Ismay. Bola na povale a po nohe jej prebehla myš. Myši išli Ismay vždy na nervy.

„Nevyhnutne potrebujeme mačku,“ prskala, „ale nie takú zbytočnú, rozmazanú potvoru, ako je Fatima. Naša povala sa doslova hemží myšami. Viac ma tam nedostaneš.“

* Tiziano Vecelli (1490 – 1576), slávny taliansky renesančný maliar, ktorý často maľoval ženy s červenými vlasmi.

Fatima však dokázala, že nie je taká pliaga, ako sme sa báli. Huldah Jane ju mala rada a Ismay sa aj napriek tvrdeniam, že s ňou nechce mať nič spoločné, svedomito starala o jej pohodlie. Dokonca vstávala uprostred noci, aby sa presvedčila, že je Fatime teplo. Max k nám chodieval každý deň, a keď už bol u nás, dával nám užitočné rady.

Potom v jeden deň, asi tri týždne po odchode tety Cynthie, Fatima zmizla, jednoducho zmizla, akoby sa rozplynula v riedkom vzduchu. Popoludní sme ju nechali skrútenú spať v košíku pri kozube pod dozorom Huldah Jane a išli sme na návštevu. Keď sme sa vrátili, Fatima bola preč.

Huldah Jane plakala, akoby na ňu bohovia zoslali šialenstvo. Zaprisahala sa, že z Fatimy nespustila oko, okrem troch minút, keď vybehla na povalu po saturejku. Keď sa vrátila, kuchynské dvere boli dokorán otvorené a Fatima zmizla.

Ismay a ja sme prepadli zúfalstvu. Ako divé sme behali po záhrade, okolo kôlní, po hájiku za domom, vyvolávali Fatimu, no márne. Napokon si Ismay sadla na schodík pred dvermi a zvolala:

„Je vonku a na smrť prechladne, a teta Cynthia nám to nikdy neodpustí!“

„Idem po Maxa,“ vyhlásila som. A aj som cez smrekový les a krížom cez polia bežala rýchlo, ako ma len nohy niesli, a ďakovala som nebesám, že mám nejakého Maxa, na ktorého sa v tej šlamastike môžem obrátiť.

Max prišiel k nám a znovu sme sa pustili do hľadania, no bez výsledku. Dni sa míňali a Fatimu sme nenašli. Nebyť Maxa, určite by som sa zbláznila. V priebehu týždňa, čo nasledoval, by sa jeho cena dala vyvážiť zlatom. Neodvážili sme sa podať inzerát, aby ho teta Cynthia nevidela v novinách, no pýtali sme sa široko-ďaleko, či niekto nevidel bielu perzskú mačku s modrou škvrnou na chvoste, a ponúkli sme aj odmenu. Nikto ju však nevidel, hoci nám ľudia vo dne, v noci v košíkoch nosili všelijaké mačky a chceli vedieť, či to nie je tá, čo sa nám stratila.

„Fatimu už nikdy neuvidíme,“ bezradne som povedala Maxovi a Ismay v jedno popoludnie. Práve som vypravovala jednu starenu s veľkým žltým kocúrom, o ktorom tvrdila, že musí byť náš, „lebo došla k nám, mam,* hrozne mraučala, mam, a neni nikoho po celom Graftone, mam.“

„Obávam sa, že veru neuvidíte,“ zareagoval Max. „Vonku už musela dávno zahynúť.“

„Teta Cynthia nám to nikdy neodpustí,“ povedala Ismay roztrpčene. „Tušila som, že to nedopadne dobre, už keď tá mačka prišla do tohto domu.“

O tomto tušení sme dovtedy nepočuli, no Ismay je v predtuchách dobrá – hoci až po tom, keď sa niečo stane.

„Čo budeme robiť?“ spýtala som sa zúfalo. „Max, neprídeš na to, ako z tohto von?“

„Dajte inzerát do charlottetownských novín, že kúpите bielu perzskú mačku,“ navrhol Max. „Niektó takú môže mať na predaj. Ak to tak bude, musíte ju kúpiť a vrátiť ju vašej dobrej tete ako Fatimu. Je krátkozraká, takže by na to neprišla.“

„Ale Fatima mala na chvoste modrú škvrnu,“ namietla som.

„Musíte pýtať mačku s modrou škvrnou na chvoste,“ dodal Max.

„To bude stáť poriadnu sumu,“ zareagovala Ismay žalostne. „Fatimu ocenili na sto dolárov.“

„Musíme použiť peniaze, čo sme si šetrili na nové kožuchy,“ povedala som bolestne. „Niet inej cesty. Keď stratíme priazeň tety Cynthie, vyjde nás to oveľa drahšie. Veď je schopná veriť, že sme Fatimu skántrili úmyselne a zlomyselne sme to vopred naplánovali.“

A tak sme podali inzerát. Max išiel do mesta a dal ho uverejniť v najvýznamnejšom denníku. Oznamili sme, že ak má niekto bielu

* Skrátené madam.

perzskú mačku s modrou škvrnou na chvoste, aby napísal pánovi M. I. na adresu *Enterprise*.*

Naozaj sme veľmi nedúfali, že z toho niečo bude, preto nás prekvapilo a potešilo, keď Max o štyri dni neskôr priniesol z mesta list. Bol to na stroji písaný traktát z Halifaxu, ktorý tvrdil, že pisateľ má na predaj bielu perzskú mačku, zodpovedajúcu nášmu opisu. Pýtal za ňu stodesať dolárov, a ak si M. I. želá prísť do Halifaxu to zviaza obzrieť, nájde ju na Hollis Street 110, kde sa má spýtať na „Peržanku“.

„Veľmi sa netešte, priatelia,“ tíšila nás Ismay zachmúrene. „Tá mačka sa nám nemusí hodiť. Možno má tú modrú škvrnu priveľkú alebo primalú, alebo na nejakom inom mieste. Naďalej odmietam veriť, že sa táto poľutovaniahodná záležitosť môže skončiť dobre.“

Práve v tom okamihu sa ozvalo klopanie na dvere a ja som šla otvoriť. Poštárov chlapec nám priniesol telegram. Rýchlo som ho otvorila, pozrela naň a bežala späť do izby.

„Čo sa zase stalo?“ zvolala Ismay, keď zbadala výraz mojej tváre.

Podala som jej telegram. Poslala ho teta Cynthia. Chcela, aby sme jej Fatimu okamžite expresom poslali do Halifaxu.

Po prvý raz Max nedokázal vytiahnuť z rukáva žiadny návrh. Ja som prehovorila prvá.

„Max,“ zaprosila som, „pomôžeš nám s tým, však? Ani Ismay, ani ja nemôžeme hneď bežať do Halifaxu. Musíš tam ísť zajtra ráno. Choď rovno na Hollis Street 110 a spýtaj sa na Peržanku. Ak vyzerá ako Fatima, kúp ju a odnes tete Cynthii. Ak nevyzerá... Ale musí! Pôjdeš, však?“

„To záleží...“ odvetil Max.

Vyvalila som na neho oči. Toto sa na Maxa vôbec nepodobalo.

* Názov tých novín.

„Dávaš mi ohavnú úlohu,“ odvetil chladne. „Ako mám vedieť, že sa teta Cynthia nakoniec dá oklamať, hoci je krátkozraká? Kúpiť mačku len tak je veľké riziko. A ak to teta Cynthia zistí, bude to poriadny trapas.“

„Ó, Max,“ prosila som so slzami na krajíčku.

„Samozrejme,“ pokračoval Max a zadumane hľadel do ohňa, „keby som bol členom rodiny alebo by som mal reálnu vyhliadku, že sa ním stanem, veľmi by mi to neprekážalo. Bolo by to normálne. Ale takto...“

Ismay vstala a vyšla z izby.

„Ó, Max, prosím,“ naliehala som.

„Vezmeš si ma, Sue?“ spýtal sa Max neoblomne. „Ak áno, pôjdem do Halifaxu zdrapiť leva za čelusť,*- a ak to bude potrebné, vezmem k tete Cynthia čiernu pouličnú mačku a odprisahám, že je to Fatima. Dostanem ťa z tejto šlamastiky, aj keby som mal dokázať, že si Fatimu nikdy nemala, že je práve teraz v bezpečí u teba a že aj tak také zviera ako Fatima nikdy neexistovalo. Urobím hocičo, poviem hocičo, ale iba kvôli budúcej manželke.“

„Nič iné ťa neuspokojí?“ spýtala som sa bezradne.

„Nič.“

Horúčkovito som premýšľala. Pravdaže sa Max zachoval odporne, ale... ale... ale bol to naozaj milý chlapík... a už sa ma spýtal po dvanásty raz... a potom tá Anne Shirleyová! V duchu som bola tajne presvedčená, že život by bol strašne pochmúrny, keby sa v ňom nevyskytoval Max. A okrem toho, už dávno by som sa za neho bola vydala, nebyť toho, že nás teta Cynthia tak okato dávala dokopy, odkedy prišiel do Spencervalu.

„Tak dobre,“ odvetila som vzdorovito.

* Biblia. Prvá Samuelova kniha, 17:35.

Max odišiel ráno do Halifaxu. Na druhý deň sme dostali telegram, že je všetko v poriadku. Nasledujúci večer bol späť v Spencervale. Spolu s Ismay sme ho usadili do kresla a nedočkavo sme na neho zízali.

Max sa pustil do smiechu a smial sa, až zmodrel.

„Som rada, že je to také smiešne,“ ozvala sa Ismay prísne. „Keby sme so Sue poznali ten vtip, bolo by to ešte veselšie.“

„Milé dievčatá, majte so mnou trpezlivosť,“ poprosil Max. „Keby ste vedeli, čo mi dalo námahy udržať v Halifaxe vážnu tvár, prepáčili by ste mi to.“

„Prepáčime ti to, len nám to už, prepána, povedz!“ zvolala som.

„Nuž, len čo som prišiel do Halifaxu, ponáhľal som sa na Hollis Street 110, ale, počúvajte! Nepovedali ste mi, že vaša teta býva na Pleasant Street 10?“

„Aj býva.“

„Nebýva. Keď nabudúce dostaneš telegram, prečítaj si adresu, z ktorej prišiel. Pred týždňom sa presťahovala k inej priateľke, ktorá býva na Hollis 110.“

„Max?!“

„Je to tak. Zazvonil som a už som sa chystal spýtať slúžky na Peržanku, keď sa na mňa z haly vyrútila vaša teta Cynthia. Spýtala sa ma: Max, priniesol si mi Fatimu? Nie, odvetil som a pokúsil sa v tej situácii pozbierať všetok svoj dôvtip, zatiaľ čo ma viedla do pracovne. Nie, len som... len som prišiel do Halifaxu za akýmsi obchodom. Prepána, povedala teta Cynthia, čo tie dievčatá robia? Poslala som im telegram, aby mi hneď poslali Fatimu. Ešte som ju nedostala a každú chvíľu čakám, že sa mi ozve niekto, kto ju chce kúpiť. Ó, zahundral som, lebo som sa s každou minútou namáčal čoraz hlbšie. Áno, pokračovala vaša teta, v charlottetownskom *Enterprise* som videla inzerát, že niekto kúpi perzskú mačku, a už som odpovedala. Fatima je naozaj veľká záťaž, je taká krehká, môže umrieť a ja utrpím ťažkú

stratu – neviem, dievčatá, či mala na mysli mačku alebo peniaze –, a tak, vraj, hoci som k nej veľmi pripútaná, rozhodla som sa, že sa s ňou rozlúčim. No vtedy som chytil druhý dych a rýchlo som pochopil, že to potrebuje rozumnú zmes pravdy a lži. To je pozoruhodná zhoda náhod, slečna Ridleyová, zvolal som, lebo to ja som dal ten inzerát na perzskú mačku, v mene Sue. Spolu s Ismay sa rozhodli, že by chceli takú mačku, ako je Fatima.

Mali ste vidieť, ako zažiarila. Povedala, že vraj vždy vedela, že v skutočnosti máte mačky rady, iba to nikdy nepriznáte. A tak sme uzavreli obchod. Ja som jej dal vašich stodesať dolárov – vzala si vaše peniaze bez mihnutia oka – a teraz ste obe majiteľky Fatimy. Blahoželám!“

„Skúpa starena!“ smrkla Ismay. Mala na mysli tetu Cynthia, a ja, keď som si spomenula na naše úbohé kožuchy, som s ňou musela súhlasiť.

„Ale Fatimy niet,“ povedala som neisto. „Ako jej to vysvetlíme, keď sa teta Cynthia vráti domov?“

„Nuž, vaša teta sa nevráti ešte mesiac. Keď príde, budete jej musieť povedať, že tá mačka – sa stratila –, ale nemusíte jej prezradiť, *kedy* sa to stalo. A pokiaľ ide o to ostatné, Fatima je teraz vaša a teta Cynthia už nemôže reptať. Ale o vašej schopnosti starať sa o domácnosť bude teraz pochybovať ešte väčšmi než predtým.“

Max odišiel a ja som z okna pozerala, ako kráča po chodníku. Bol to naozaj pekný chlapík a ja som bola na neho hrdá. V bráne sa otočil, aby mi zamával na rozlúčku, a pritom zdvihol pohľad hore. Aj z diaľky som videla jeho užasnutý výraz. Vzápätí pribehol späť.

„Ismay, horí nám dom!“ zvriskla som a letela k dverám.

„Sue,“ volal Max, „zbadal som Fatimu, alebo jej ducha, v okne na povale!“

„Vylúčené!“ odvetila som. No Ismay už bola v polovici schodišťa a my dvaja sme bežali za ňou. Vleteli sme rovno do podkrovia. Tam si sedela Fatima, ulízaná a spokojná, a slnila sa v okne.

Max sa smial, až sa trámy zatriasli.

„Nemohla tu byť po celý čas!“ namietala som takmer v slzách.
„Počuli by sme ju mraučať.“

„Ale nepočuli ste,“ povedal Max.

„Bola by skapala od chladu,“ tvrdila Ismay.

„Ale neskapala,“ odvetil Max.

„Alebo od hladu,“ zvolala som.

„Toto miesto sa len tak hemží myšami,“ vyhlásil Max. „Nie, dievčatá, niet pochyb, že tá mačka tu bola po celé dva týždne. Istotne prišla s Huldah Jane, a tá si ju nevšimla. Čudné, že ste ju nepočuli mraučať, ak vôbec mraučala. No možno ani nie, a okrem toho, pravdaže, spíte na prízemí. Že vám nikdy nezišlo na um pozrieť sa sem!“

„Stálo nás to viac než sto dolárov,“ vzdychla Ismay so zlostným pohľadom na ulízanú Fatimu.

„Mňa to stálo oveľa viac,“ povedala som a pobrala som sa ku schodom.

Max ma na okamih zadržal, kým Ismay s Fatimou cupkali dole.

„Máš pocit, že tá to vyšlo pridraho, Sue?“ pošepkal.

Zboku som na neho pozrela. Bol naozaj zlatíčko. Milota z neho priam sálala.

„Nie-e-e,“ odvetila som, „ale keď sa vezmeme, ty sa budeš o Fatimu starať, nie ja.“

„Drahá Fatima,“ zareagoval Max vďačne.